

Ria van der Ven-Rijken

De familieband

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Met stralende ogen keek Fleur Bakker vanaf de straat naar het ouderlijk huis. Hier hadden haar ouders, Lenny en Daan Prins, gedurende hun huwelijk gewoond. Het oude naambordje met daarop de naam Familie D. Prins hing nog naast de bel, smerig geworden door weer en wind, de letters vaag leesbaar. Fleur was in dit huis geboren en opgegroeid. Ze kende elke kamer en elk verborgen hoekje. Ze had het nog nooit zo mooi gevonden als nu. Het onkruid dat in de tuinen rondom welig woekerde, liet haar op dit moment koud. Vanaf vandaag mocht ze deze woning officieel haar eigen huis noemen. Haar oudere broer Maurice en zus Elvira waren er enkele weken geleden na een gesprek mee akkoord gegaan dat Ronald en zij de ouderlijke woning in Waspik zouden kopen. Dat was na moeders begrafenis gebeurd. De koop was sinds vanmorgen dus een feit. De notaris, bij wie ze met Ronald was geweest voor het ondertekenen van de akte, zou verder alles afhandelen en Maurice en Elvira hun wettige kindsdeel uitbetalen.

Fleur voelde de zachte druk van Ronalds hand plotseling op haar schouder.

‘Ben je blij, Fleur?’

Ze draaide haar hoofd en keek met betraande ogen van ontroering in die van hem. Een speelse haarkrul gleed over haar voorhoofd, ze duwde die weg.

‘Ja, natuurlijk ben ik blij! Het is fantastisch dat we dit huis nu het onze kunnen noemen, Ron. Hoewel... het zal toch altijd een beetje het huis van pap en mam blijven, denk je ook niet? Er zijn zo veel herinneringen.’

‘Aanstaande zaterdag begin ik meteen met de grote opknapbeurt,’ zei Ronald op een toon die geen tegenspraak duldde. ‘Als het meezit, kunnen we er over een week of zes al in wonen.’

‘Ik kan nauwelijks wachten. Kom, dan gaan we binnen kijken.’ Fleur liep snel naar de voordeur die ze opendraaide met de bekende sleutel die ze al zoveel jaren in gebruik had.

‘Nou ja, alles ziet er nog precies hetzelfde uit als voorheen, hoor,’ zei Ronald nuchter terwijl hij haar op de voet volgde.

‘Je hebt gelijk, maar nu is alles wel officieel van ons.’

‘De inboedel moet ook nog eerlijk verdeeld worden,’ herinnerde Ronald haar eraan. Fleur wist dat Ronald een andere smaak had en moe-

ders afgeleefde, donkere eiken meubeltjes zo snel mogelijk van de hand wilde doen. Zelf hadden ze, in het appartement waar ze nu nog met hun twee kinderen woonden, een veel moderner interieur waarin lichte meubelen stonden.

Binnen liet Fleur haar kritische blik over moeders meubeltjes glijden. In haar gedachten ontstond ineens het plan om een en ander op te knappen voor hergebruik.

‘Ik wil er even over nadenken, Ron. Alle spullen van de hand doen kan altijd nog,’ zei ze aarzelend.

‘Dat moet dan maar in overleg met Elvira en Maurice. Misschien willen zij ook nog graag iets overnemen.’

‘Dat geloof je toch zelf niet.’ Fleur keek Ronald verontwaardigd aan. ‘Maurice en Anne hebben er in hun huis geen ruimte voor, en Elvira heeft sinds haar huwelijk met Stefan altijd neergekeken op mams interieur. Die willen dit toch niet!’

Ronald knikte aarzelend. ‘Tja, in dat opzicht heb je misschien wel gelijk. Ik denk ook niet dat ze er veel belangstelling voor aan de dag zullen leggen. Maar ja, je weet het maar nooit.’

‘Met sommige meubeltjes kan ik nog wel

wat,' mijmerde Fleur. 'Als ik dat dressoir tegen de muur nu eens netjes schuur en het vervolgens met een lichter kleurtje behandel, dan ziet het er alweer heel anders uit. Goed genoeg voor mijn bed and breakfast.'

'Dat is inderdaad een goed idee van je, Fleur. Neem jij dat dressoir maar onder handen. Als het lukt, is dat in ieder geval kostenbesparend,' lachte Ronald. 'Ik neem straks onmiddellijk contact op met Herman en Kees voor al het andere verf- en stucwerk. Het metselwerk neem ik zelf wel onder handen...'

Fleur hoorde Ronald wel praten, maar haar gedachten flitsten terug naar het moment dat ze definitief afscheid van haar moeder had moeten nemen. Twee lange jaren was mam ernstig ziek geweest. Fleur had haar dagelijks bezocht. Dat had ze kunnen doen omdat ze hier niet al te ver vandaan woonde, aan de andere kant van Waspik. Alle boodschappen en de huishoudelijke klussen had ze vanaf het begin van mams ziekte voor haar rekening genomen. En de thuiszorgorganisatie had een wijkverpleegkundige gestuurd om mams zieke lichaam dagelijks te wassen en te verzorgen. Zo hadden ze het voor elkaar gekregen dat mams grootste wens, om thuis te

kunnen sterven, in vervulling was gegaan. Een moeilijke, emotionele tijd. Fleur voelde tranen opwellen in haar ogen toen ze aan mams laatste woorden dacht. Het onvermijdelijke afscheid.

‘Bedankt voor al je lieve zorgen, schat. Er zijn geen kostbaarheden die ik jullie nalaat, maar wil jij mijn begrafenis en de verkoop van dit huis samen met Maurice en Elvira regelen? De opbrengst kunnen jullie daarna delen.’

Een testament was er niet, dat wist Fleur. Alleen het grote, oude huis dat net buiten de bebouwde kom gelegen was, had waarde. De tijd om het huis van de hand te doen was op dit moment niet gunstig. De huidige financiële en economische crisis had de huizenmarkt compleet lamgelegd. De verkoop van moeders huis kon weleens jaren gaan duren, voorspelde een makelaar. Daar was Fleur niet echt rouwig om, want een dag na mams dood wist ze het ineens zeker. Ze wilde het huis helemaal niet aan vreemden verkopen, maar er zelf in gaan wonen. Samen met Ronald en hun beide kinderen, Anika en Roy. Maurice en Elvira hadden er toch geen belangstelling voor, die wilden er het liefst zo snel mogelijk vanaf. Twee jaar geleden waren Ronald en zij al op zoek gegaan naar een andere

woning. Het appartement waarin ze met hun kinderen woonden, was aan de krappe kant. Ze hadden niet snel iets kunnen vinden dat aan hun wensen voldeed. Haar ouderlijk huis voldeed wel. Het moest alleen van onder tot boven helemaal worden gerenoveerd vanwege achterstallig onderhoud. Een tijdrovende, kostbare investering. Maar dat was een kolfje naar Ronalds hand. Als bouwvakker wist hij precies wat er gedaan moest worden. Het hoefde ook niet meteen klaar te zijn. Hij wilde het eerst bewoonbaar maken, de grotere klussen zou hij over een langere periode uitsmeren. Dan was er intussen ook tijd om het daarvoor benodigde geld bijeen te sparen.

Maurice en Elvira hadden het hun in geen enkel opzicht moeilijk gemaakt. Ze stemden snel in met de prijs, allang blij dat ze niet met de gezamenlijke last van een leegstaand huis in de verkoop bleven zitten.

‘Dat jij daar weer wilt wonen, in dat uitgeleefde huis!’ had Elvira minzaam opgemerkt terwijl ze haar lange, gelakte kunstnagels met een kritische blik bekeek. Elvira, Fleurs twee jaar oudere zus, was met Stefan Meerdijk getrouwd. Ze had sinds haar huwelijk alles wat haar hartje begeerde. Stefan had zijn eigen goedlopende bedrijf in

kunststofartikelen. Elvira woonde samen met hem in een vrijstaande woning. Het ontbrak hun in materieel opzicht werkelijk aan niets.

‘Nounou,’ zei Maurice op sussende toon. ‘Er valt heus wel wat van ons ouderlijk huis te maken, hoor. Ronald heeft gouden handjes.’

En zo was het. Fleur had haar plannen voor het ouderlijk huis na moeders dood met Ronald besproken. Hij was al net zo enthousiast als zij. Maurice en ook Elvira waren nog niet van alle details op de hoogte. Binnenkort zouden ze hen inlichten over de bed and breakfast die Fleur in het voorjaar wilde exploiteren. Eerst moest de bouwtekening nog door de gemeentelijke instantie worden goedgekeurd, dan kon Ronald met de aanbouw achter het huis beginnen. En een vergunning om een bed and breakfast te kunnen beginnen moest er ook nog komen. Allemaal noodzakelijke formaliteiten. Eerder wilden ze de buitenwereld niet inlichten.

‘Wat sta je weer te dagdromen.’ Ronald legde zijn arm om haar schouder en trok haar dicht tegen zich aan.

Fleur keek geschrokken in zijn lachende ogen. ‘Ja, ik kan momenteel aan niets anders denken. Mijn eigen bed and breakfast. Spannend, hoor!’

Wat zou mam ervan vinden, denk je? Jammer dat ik het haar niet meer kan vertellen.'

'Ik denk dat ze heel trots op je zou zijn.'

'Ze was zelf ook altijd zo gastvrij en graag onder de mensen.' Fleur opende de royale keukenkast die van de onderste tot de bovenste plank vol stond met servieswerk. Een bonte mengelmoes aan koppen, schotels, borden, schalen en nog veel meer. Mam was een verwoed verzamelaar geweest van dit alles, in haar goede jaren liep ze alle rommelmarkten af. Fleur fronste haar wenkbrauwen, hier wilde ze snel orde in schep-
pen.

'Dat kan allemaal weg, hoor,' knikte Ronald. 'Wat moeten we er anders mee?'

'Ik kijk er morgen meteen naar,' glimlachte Fleur en ze duwde de kastdeur weer dicht. Samen liepen ze het woonhuis door en bespraken alle plannen van aanpassingen voor de slaapkamers, de badkamer, het toilet, de woonkamer, de keuken en de hal. En de nieuwe aanbouw aan de zijkant van de woning werd ook besproken. In het voorjaar wilde ze de eerste gasten al ontvangen. De opbrengst daarvan leverde vast een aardig spaarcentje op voor de uitbreiding van nog een nieuwe gastenkamer in de toekomst. Daar kon

Fleur eindeloos over fantaseren. Ronald hoefde zich voorlopig niet te vervelen. Er lag genoeg werk op hem te wachten.

Fleur noteerde alles wat Ronald haar dicteerde zorgvuldig op een notitieblok. De diverse bouwmaterialen wilde hij morgen al bij een bouwmarkt bestellen. Het viel Fleur niet mee. In elke ruimte proefde ze mams aanwezigheid nog. Ze voelde zich zelfs enigszins schuldig over de veranderingen die Ronald en zij de komende jaren aan wilden brengen. Maar het moest. Mam was er niet meer. Dit huis zou qua inrichting en uitstraling hun woning worden. Maurice en Elvira zouden verستeld staan als Ronald en zijn collega's klaar waren met het opknappenwerk, daarvan was Fleur overtuigd.

Aan het einde van hun inspectieronde zette ze in de keuken een pot koffie, zoals ze altijd had gedaan als ze klaar was met haar huishoudelijke werkzaamheden voor mam. Fleur voelde een rilling langs haar rug kruipen. Het was zo vreemd! Net alsof mam er nog was en op haar wachtte. Ze slikte de brok in haar keel weg en nam twee mokken van de bonte verzameling uit de keukenkast. Eén voor haar en één voor Ronald, die in de woonkamer nog met een rolmaat bezig